

DRWĘCA

Z DODATKAMI: „OPIEKUN MŁODZIEŻY“, „NASZ PRZYJACIEL“ I „ROLNIK“

„Drwęca” wychodzi 3 razy tygodniowo, we wtorek, czwartek i sobotę rano. —
Przedpłata wynosi dla abonentów miesięcznie z doręczeniem 1,20 zł.
Kwartalnie wynosi z doręczeniem 3,59 zł.

Przyjmuje się ogłoszenia do wszystkich gazet.

Druk i wydawnictwo „Spółka Wydawnicza” Sp. z o. odp. w Nowemście.

Cena ogłoszeń: Wiersz w wysokości 1 milimetra na stronie 6-linowej 15 gr,
na stronie 3-linowej 50 gr, na 1 stronie 60 gr. — Ogłoszenia drobne: Napisowe
słowo (tłuste) 30 gr każde dalsze słowo 15 gr. Ogłoszenia zagran. 100% więcej.

Numer telefonu: Nowemście 8.

Adres telegr.: „Spółka Wydawnicza” Nowemście-Pomorze.

ROK XV.

NOWEMIASTO-POMORZE, CZWARTEK, DNIA 9 MAJA 1935

L — N. 55

Obchody naszych rocznic historycznych nie powinny już być więcej galówkami sanacyjnymi.

Kto porówna nasze obchody 3 Maja z pierwszych lat ery niepodległościowej z obecnymi, ten nie może nie dostrzec pomiędzy nimi zasadniczej różnicy. Dawniej było to święto w całej pełni ludowe, ogólnonarodowe, gdzie czynnik obywatelski dzierżył prym na całej linii. Władze, czynniki urzędowe tu z rozmysłem ustępowały miejsca, aby niezmieszanie nie krępować inicjatywy i swobody społeczeństwa w urzędzeniu i przeprowadzeniu uroczystości. Ambicją tegoż w zamian za to było rozwinięcie jak najwięcej własnej inicjatywy i pomysłowości, uczynienie obchodu jak najbardziej urozmaiconym, barwnym, efektywnym i popularnym. Poszczególne organizacje wprost rywalizowały między sobą, czemby upiększyły ten dzień, jaką by nową niespodzianką zachwycić oczy i serca swych rodaków. Przy takim postawieniu sprawy nie dziwnego, że obchody Trzeciego Maja miały w sobie coś żywołowego, niewymuszonego, naturalnego. Były swobodnym wylewem i objawieniem najczystszych i najszlachetniejszych uczuć duszy narodowej, ducha patriotycznego. Były barwne, tłumne, pełne życia i werwy, radości, podobne do w blasku słońca majowego barwnymi kwiatami polyskującej i rozkosznie falującej pod tchnieniem majowego wietrzyku łąki. A dziś, co z tego wszystkiego pozostało? W swem dążeniu do „upaństwowienia” całego życia publicznego w Polsce, do zmonopolizowania w swoim ręku wszystkich obchodów publicznych, sanacja zdołała i takiemu świętu, czysto ludowemu i narodowemu, jak 3 Maj, nadać charakter czysto oficjalny, szablonowy, sztrychulcowy, nie różniący go już zgoła od każdej innej urzędówki czy galówki. Od szeregu już lat powtarza się zawsze jedno i to samo. Dla pozorów, dla oka urządzenie obchodu pozostawia się jeszcze i teraz jakiemś komitetowi „obywatelskiemu”, dbając atoli zazdrośnie o to, by w nim decydował czynnik urzędniczy. Za jego pomocą działające z ukrycia siły właściwe umięją już tak zawsze sprawą pokierować, by wszystko stało się dokładnie jedynie i wyłącznie według ich myśli i woli. Mówca uroczystościowy koniecznie musi być tylko człowiek „pewny”. Mielśmy przecież takie wypadki, że kiedy z łona komitetu przeprowadzono wybór człowieka niezależnego — a więc nieurzędnika — zażądano od niego przedłożenia tekstu przemówienia, które miał wygłosić. Czy jest taka czy owaka uroczystość, zawsze przemówienia muszą być tak nastawione, by tendencją swą dawały słuszną sanacyjną ideologię i sanacyjnym dążeniom i je propagowały, a potępiały w czambuł odmienne poglądy i tych, którzy im hołdują. Zawsze przy każdej takiej uroczystości musi z konieczności nastąpić zrzeczne wsunięcie gloryfikacji sanacyjnej ideologii.

A jeżeli już chodzi o stronę organizacyjną, to każdy dziś obchód publiczny koniecznie posłużyć musi za rewję sił sanacji. Na czele, na najbardziej widocznych miejscach muszą stać czy maszerować, muszą bić w oczy swym przystrojeniem czy uformowaniem organizacje sanacyjne.

Wprawdzie dopuszcza się jeszcze nasze niesanacyjne organizacje — ale cóż znaczy, że im przysługuje prawo starszeństwa i zasług, kiedy stawia się je gdzieś na szarem końcu, po to prawie, by tem bardziej na ich szarem tle uwypuklić znaczenie tamtych. Taki jest dziś dzięki sanacji obraz i charakter każdego prawie obchodu publicznego. Aż nadto wyraźnie i dobitnie wykazują one, że nie po to zostały urządzone, by upamiętnić społeczeństwu pamięć danej chwili i wydarzenia czy rocznicy i dać mu zarazem godziwą rozrywkę, a jedynie i wyłącznie ku więk-

szej czci i chwale miłościwie nam panującej dziś sanacji. Ponieważ społeczeństwo nasze nie jest ani tak tępe ani tak niedomyślne, by tego nie wyczuć i nie zrozumieć, to też dzisiejsze obchody tracą u niego coraz więcej na uroku, zapale i znaczeniu. Działają na serca i umysły podobnie jak tegoroczne majowe zimno w przyrodzie. Czas też najwyższy, by społeczeństwo wreszcie poważnie się zastanowiło nad ewtl. zrewidowaniem swego stosunku do tych naszych historycznych obchodów, aby nie były one już więcej sanacyjnymi galówkami, a otrzymały z powrotem swój właściwy charakter. Poniżej podajemy, w jaki sposób narodziła się już wyczuła i wyzwołała z ciasnej obróży, jaką sanacja umiała zadzierżnąć w większej części naszych miast i miasteczek, a już i po wioskach nawet około tak ogólnonarodowego święta, jakim jest Trzeci Maj. Łódź może nam posłużyć w przyszłości za przykład, godny naśladowania. Przecież nasze miasta i wsie na Pomorzu niemniej są narodowe, a więcej chyba jeszcze od Łodzi. Jedynie, że się pozwoliły przez cieniutką zupełnie warstwę sanacyjnych matadorów zmajoryzować, zafukać i w ten sposób pojąć na pasek.

Czas wreszcie z tem skończyć!

Wielka manifestacja narodowa w Łodzi.

Obchód rocznicy Konstytucji 3-go Maja. — Nabożeństwo w Katedrze. — Manifestacyjny pochód narodowców. — Zebranie na Stadionie Sportowym przy udziale 25.000 osób.

Łódź. Tego roku obchód w dn. 3 maja w rocznicę Wielkiej Konstytucji odbył się zgoła inaczej, niż roku poprzedniego. W r. 1934 władze nie zezwoliły narodowcom na urządzenie własnego pochodu, a nawet zakazały brania udziału członkom Str. Nar. w obchodzie ogólnym. Także nie wpuszczano narodowców do katedry na uroczyste nabożeństwo. Te zakazy doprowadziły do znanych zajęć i do aresztowania głównych przywódców Obozu Narodowego w Łodzi. Wszystko to działo się w okresie wyborczym do rady miejskiej i w znacznym stopniu przyczyniło się do zwiększenia zwycięstwa list narodowych. Śmiało można powiedzieć, iż zeszłoroczne wypadki w dniu 3-go maja stały się jednym z głównych czynników wielkiego rozwoju Str. Nar. i długo będą żyły w wyobraźni mas łódzkich.

Tego roku starostwo grodzkie pozwoliło Stronnictwu Narodowemu na urządzenie własnego obchodu i prawie w całości zatwierdziło jego program, pozwalając nawet na pochód przez główne ulice miasta. O godz. 7 i pół rano na ul. Brzezińskiego zebrały się kofa Str. Nar. i wyruszyły do katedry w pochodzie o godz. 9 i pół pod przewodnictwem Antoniego Czernika.

Uroczyste nabożeństwo w katedrze zaczęło się o godz. 10-tej. Tłumy narodowców wypełniły szereg kościoła, a wielu także musiało zatrzymać się na placu

przy katedrze. Mszę św. odprawił ks. biskup Tomczak w asyście niższego duchowieństwa. Po nabożeństwie i kazaniu o godzinie 11 i pół ustawił się pochód, który ruszył przez ulicę Piotrkowską do placu Wolności pod pomnik Kościuszki. Na czele pochodu szli narodowcy w jasnych mundurach, a za nimi Klub Narodowy w radzie miejskiej i przedstawiciele władz Str. Nar. Pochód prowadził: por. Podgórski, A. Czernik i dr. Rostkowski. Za klubem radzieckim maszerowały w czwórkach poszczególne kofa Str. Nar. Pochód zamykała straż porządkowa. Cały czas jednak nie zaszła potrzeba interwencji ze strony straży, ponieważ porządek i spokój nie zostały zakłócone ani razu.

Pochód wyglądał imponująco. W karnych szeregach maszerowali narodowcy łódzcy krokiem sprężystym, a z twarzy tych leżnych szeregów biły zapal, siła i zdecydowanie. Obok pochodu w czwórkach utworzył się drugi, który posuwał się chodnikami. Zebrane tłumy na ulicach wznosiły okrzyki na cześć Obozu Narodowego, Romana Dmowskiego oraz miejscowych przywódców, narodowej rady miejskiej itd. Obsypano też narodowców w rozmaitych punktach ulicy Piotrkowskiej kwiatami. Łódź polska okazywała swoją solidarność z Obozem Narodowym.

Na placu Wolności pochód zatrzymał się celem złożenia pięknego wieńca o stóp pomnika Kościuszki. Następnie pochód, powiększony jeszcze przez tłumy z placu Wolności, ruszył przez ul. Pomorską w stronę Helenowa na Stadion Sportowy. Na ul. Pomorskiej utworzył się poprostu zwarty tłum wszere całej ulicy. Wprawdzie czwórkami szedł w dalszym ciągu pochód, ale obok na jezdni i na chodnikach sunęły tłumy, które jakby się zwały w jedno z organizowanymi narodowcami. Tłumy te szły w takt śpiewu Hymnu Młodych. Tuż przy parku helenowskim odbyła się defilada przed władzami Str. Nar. Defilada ta trwała prawie godzinę. Obliczają, iż w pochodzie wzięło udział 15 tys. osób.

Znacznie większe tłumy uczestniczyły w uroczystym zgromadzeniu, które odbyło się na Stadionie Sportowym. Słuchacze zajęli wszystkie trybuny i 3/4 placu, na którym odbywają się popisy sportowe i wysięgi. W zgromadzeniu narodowym w dniu 3-go maja wzięło udział 25 tys. osób. Pierwszy na temat konstytucji majowej i zadań obozu narodowego przemawiał poseł J. Petrycki. Prof. Z. Podgórski na końcu pięknego przemówienia złożył ślubowanie imieniem radnych narodowych, iż wytrwają w walce o narodowe rządy nie tylko na ratuszu łódzkim. Grzegorzak przedstawił, iż Oboz Narodowy wykonuje testament twórców Konstytucji majowej. Por. Podgórski krótko zaznaczył, iż walka o niepodległość jest jeszcze nieskończona, iż teraz prowadzimy bój o niepodległość wewnętrzną i o uwolnienie się od najazdu żydowskiego. Listę mówców zakończył mec. K. Kowalski, który w silnych słowach przedstawił zadania narodowców łódzkich i polecił jako prezes Str. Nar. zebrany rozejść się spokojnie. Na zakończenie odśpiewano Rotę i Hymn Młodych.

Obchód narodowy w Łodzi wywarł wielkie wrażenie. Wykazał on bowiem, iż ruch narodowy rozwija się coraz potężniej. Przeciwnicy nawet nasi stwierdzili w czasie pochodu, iż ruch narodowy poprostu stał się lawiną, która za sobą garnie coraz to większe masy.

Zaoczny wyrok śmierci na Venizelosa.

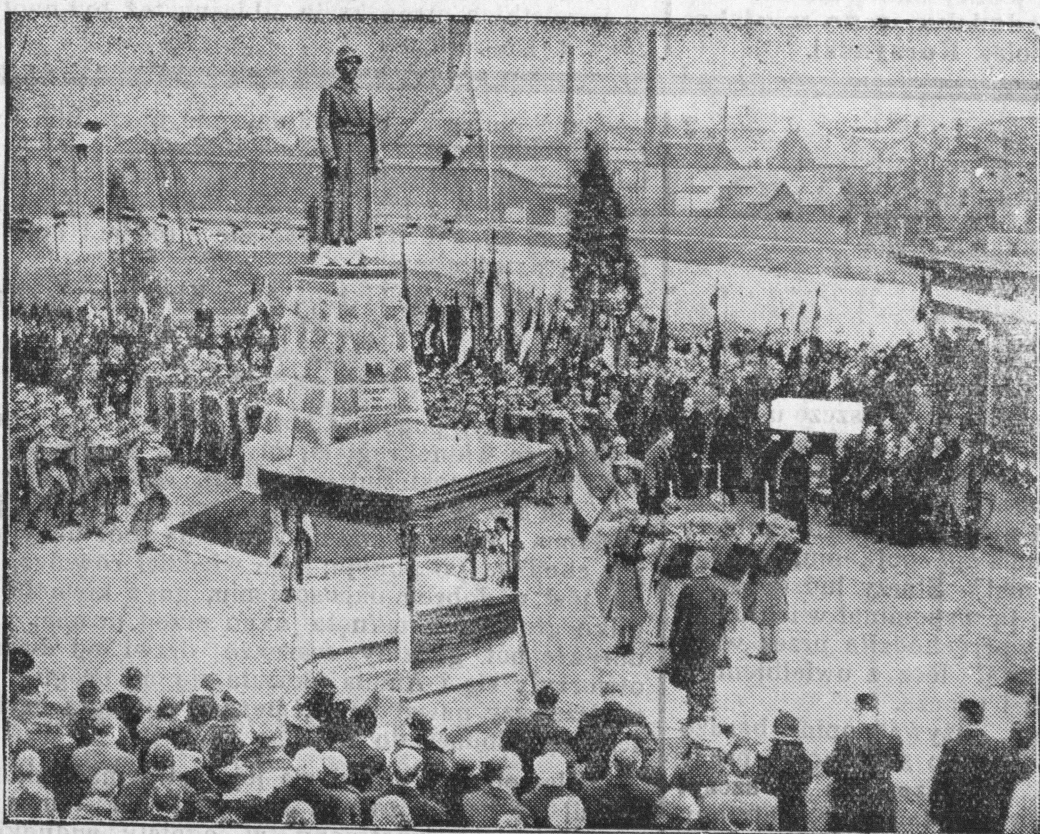
Ateny. Sąd wojenny skazał na śmierć Venizelosa, Plastirasa, Kondurasa i Canakakisa.

Trzęsienie ziemi w Turcji.

Ze Stambułu donoszą: Trzęsienie ziemi w Turcji pociągnęło za sobą według ostatnich statystyk 600 zabitych i 1400 rannych. Wstrząsy podziemne powtarzają się nadal, 15 wsi zostało całkowicie zniszczonych, a przeszło 1.300 domów jest zniszcz.

Katastrofa niemieck. samolotu komunik.

Berlin, 4. 5. Samolot komunikacyjny, który w dniu 30. 4. w czasie lotu ze Stuttgartu do Wrocławia zaginął, został wczoraj przed połud. znaleziony w paśmie górskim Fichtelgebirge w Górnej Frankonii. Samolot zabłądził we mgłę i zderzył się z ziemią. Wszyscy pasażerowie zginęli na miejscu.

W Charleville-Mézières odsłonięto piękny pomnik zmarłego króla belgijskiego Alberta I.

